

Arrest

nr. 265 982 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 19 april 2021 gehoord.

1.3. Op 19 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op (...) 1972. U woonde met uw vrouw C.(...) G.(...) M.(...) D.(...) M.(...) (CGVS xxxB; DVZ xxx) en jullie twee kinderen in de wijk El Calvario in Metapan, Santa Ana. U werkte als vrachtwagenchauffeur voor het bedrijf H.(...). Sinds 25 mei 2016 baatten u en uw vrouw samen een pupuseria zaakje uit aan jullie woning. De zaak ging steeds rond vijf uur in de namiddag open, zodat u kon meehelpen na uw werkuren als vrachtwagenchauffeur.

Op 15 maart 2019 werd u in de avond door een jongere benaderd. Hij riep naar u en vroeg hoe het ging, en vroeg of u renta betaalde voor de zaak. U antwoordde hier negatief op en zei dat u geen nood had om te betalen. De jongere zei dat dat niet uitmaakte en dat hij opnieuw zou langskomen.

Op 31 maart 2019 arriveerden twee andere jongeren. Een van de twee personen bleef verderop wachten en de andere persoon benaderde u. Hij eiste meteen een bedrag van 100 dollar en u betaalde hem.

Op 15 april 2019 zijn twee andere jongeren naar jullie zaak gekomen. Ze eisten een bedrag van 500 dollar dat betaald moest worden tegen 15 mei 2019. Hierna besloten jullie te verhuizen.

Eind april - begin mei 2019 zijn jullie verhuisd vanuit de wijk El Calvario naar Jardines de Metapan. Na een week openden jullie de pupuseria opnieuw en na nog eens twee weken zag u twee jongeren op de fiets die jullie zaak omsingelden. U zei tegen uw vrouw dat u dacht dat ze geld nodig hadden en dat zij wel ‘van dezelfde’ groep moesten zijn. Jullie besloten de zaak te sluiten.

Op 25 mei 2019 zijn jullie naar Calle Las Parechas, de hoofdstraat van Metapan, verhuisd. In juni, juli, augustus en september konden jullie een normaal leven leiden in Calle Las Parechas. Op 14 juni 2019 maakten jullie met de kinderen en met een vriend uit de Verenigde Staten een trip naar Guatemala. Op 15 juni 2019 ging de zaak terug open. Van 22 juli 2019 tot 30 september 2019 was uw vrouw op reis in Duitsland om een vriend te bezoeken.

Op 30 september 2019 ontving u een telefoontje waarin een jongere zei dat ze eisten dat u renta zou betalen omdat de zaak goed draaide. U haakte meteen in. Nadien ontvingen jullie geen telefoontjes meer omdat de simkaart stuk werd gemaakt.

Op 30 oktober 2019 ging u samen met uw vrouw op en af naar Guatemala om naar een terrein te gaan kijken. Diezelfde avond deden twee personen zich voor als klanten in de zaak, en ze zeiden: “We spelen geen spelletjes. Wij hebben dat bedrag van 500 dollar nodig tegen 25 november.”

Op 3 november 2019 wou uw vrouw met jullie dochter een vriendin van de dochter thuis gaan afzetten, toen u een ontploffing hoorde. Er ging een schot af. Hierop keerden uw vrouw, uw dochter en de vriendin van uw dochter terug naar binnen. U ging naar buiten om te gaan kijken. Drie andere schoten volgden. Aan de andere kant van de straat stond een man naast zijn wagen en hij richtte een revolver op jullie. Toen hij nogmaals wou schieten, ging zijn wapen niet meer af en is hij gevlucht in zijn wagen. Jullie deden alle lichten uit in het huis. Na vijftien minuten was er geklop op de deur, de burens wouden weten of alles in orde was. Een uur later besloten jullie de vriendin van jullie dochter terug naar huis te brengen en dan ook een aangifte bij de politie te gaan indienen. De politieagent die jullie hielp, stelde vast dat hij knallen had gehoord, maar dat ze niet ter plaatse waren gegaan aangezien er niet gebeld werd naar het politiekantoor. De politieagent zei ook dat hij de aangifte niet kon aannemen en jullie werden doorverwezen naar een andere persoon. De persoon in kwestie droeg geen uniform. Hij vroeg om alles te vertellen maar vermeldde achteraf dat hij niks kon doen, aangezien het niet binnen zijn bevoegdheid was en het incident een poging tot moord betrof. Hij gaf jullie een naam en een nummer om elders aangifte te gaan doen.

Diezelfde avond nam u ook contact op met uw vriend in de Verenigde Staten. Hij vroeg of u naar daar wilde komen, u zei dat het niet mogelijk was omdat jullie niet illegaal wouden reizen naar de Verenigde Staten. Jullie moesten een andere plek zoeken waar jullie naartoe konden. Uw vrouw vertelde alles aan een vriendin, waarop zij over een buurvrouw van haar en over België vertelde.

Op 4 november 2019 ging u ook naar de plaats die de politieagent had vernoemd de dag ervoor, waar ze opnieuw uw verklaringen afgenomen hebben. U werd voorgesteld aan een detective, die u de code 273 gaf om contact te houden. Eenmaal terug thuis besliste u samen met uw vrouw om naar België te komen, en een vriend in de Verenigde Staten kocht de vliegtickets aan. Ondertussen hielden jullie de zaak open, zodat de bendeleden niet zouden doorhebben dat jullie gingen vluchten.

Op 15 november 2019 arriveerden twee volwassen personen aan de zaak. Ze duwden u en uw vrouw en bedreigden jullie. Jullie zagen ook dat ze wapens hadden. Ze zeiden dat ze jullie in het oog aan het

houden waren en dat ze wisten van waar jullie kwamen. Ze eisten dat jullie tegen 25 november niet 500 dollar maar 1000 dollar moesten betalen. Indien jullie tegen die datum het geld niet zouden overhandigen, dan zouden ze uw zoon en uw dochter laten verdwijnen.

Op 20 november 2019 besloten jullie de zaak te sluiten en jullie woning in de avond te verlaten. Jullie gingen naar een vriendin van uw vrouw, in Santa Tecla. In de week voor jullie vertrek maakten jullie met de kinderen een korte trip naar Lago de Guija.

Op 24 november 2019 reisde u samen met uw gezin per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 28 november 2019 (na enkele administratieve problemen aan de luchthaven) en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 29 november 2019.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bendes dienen te vrezan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en rijbewijzen, de paspoorten van de kinderen en een attest van jullie psycholoog in België, T. D.(...) B.(...) (dd. 11 april 2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw vrouw niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u en uw vrouw aangehaalde problemen met de bendeleden.

Zo stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen in verband met de afpersing door de bendeleden sinds maart 2019 niet kunnen overtuigen. Jullie verklaren dat de 15de dag en de 30ste of 31ste dag van de maand belangrijk zijn omdat werknemers in El Salvador op deze dagen uitbetaald worden en de bendeleden plannen hun bezoeken op die dagen (CGVS xxx, p.11). Aldus betaalde u eind maart 100 dollar na de eerste bedreiging van 15 maart 2019 (CGVS xxx, p.3 en 10 en 13-14; CGVS xxxB, p.11). Op 15 april 2019 kwam men dan opnieuw renta eisen, deze keer bedroeg de renta 500 dollar (CGVS

xxx, p.10 en 14; CGVS xxxB, p.11). Het is opmerkelijk dat dit bedrag meteen vervijfvoudigd werd, ook al betaalden jullie de eerste maand keurig de renta die men voor jullie zaak was komen vragen. Bovendien besloten jullie, na deze eis van de bendeleden, om meteen de grote stap te zetten om te verhuizen naar Jardines de Metapan, dat overigens slechts op zo'n drie kilometer gelegen is van El Calvario (CGVS xxx, p.10 en 14; CGVS xxxB, p.11). Het is niet alleen merkwaardig dat jullie onmiddellijk de beslissing namen te verhuizen, eveneens opmerkelijk is dat jullie op het nieuwe adres een identieke handelszaak begonnen. Nochtans lijkt het logisch dat dergelijke handel, waarbij u etenswaren verkocht op straat, niet lang onopgemerkt blijft, zeker niet voor eventuele bendes die de regio controleren. Dat u zo zou hebben gehandeld, komt dan ook bijzonder ongeloofwaardig over. Daar zouden de bendeleden jullie overigens meteen opgespoord hebben, u zag namelijk dat enkele jongeren op hun fiets de zaak 'omsingelden' (CGVS xxx, p.10; CGVS xxxB, p.11). U verklaart dat ze om de hoek van de zaak stonden, dat ze afdaalden en dan terugkwamen en dat ze een afwachtende houding hadden (CGVS xxx, p.14 en 15; CGVS xxxB, p.11). Jullie besloten daarop meteen terug te verhuizen, deze keer naar Calle Las Parechas, dat in het centrum van Metapan gelegen is (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). Uw vrouw geeft aan dat jullie deze keer heel wat verder verhuisden, maar jullie bleven nog altijd in dezelfde stad wonen (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). Het is niet aannemelijk dat jullie zouden hebben gemeend dat zo'n verhuis jullie problemen met een bende zou hebben opgelost. Bovendien kan worden opgemerkt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat jullie ook op dit nieuwe adres een pupuseria zouden zijn begonnen (CGVS xxx, p.10), daar waar het openen van dergelijke handelszaak jullie eerder al twee keer in de problemen bracht. Jullie verklaringen weten niet te overtuigen en doen afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Ook het vervolg van de feiten weet niet te overtuigen. Waar de bendeleden jullie na een week meteen gevonden zouden hebben in Jardines de Metapan, kenden jullie gedurende vijf maanden geen problemen in Calle Las Parechas (CGVS xxx, p.10; CGVS xxxB, p.11). Jullie verhuisden dan wel naar andere plaatsen, maar deze plaatsen lagen niet ver van elkaar en steeds in dezelfde stad (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). In tussentijd ging uw vrouw zelfs gewoon op vakantie gedurende meer dan twee maanden, wat toch eerder lijkt te wijzen op een zekere zorgeloosheid. De dag van haar terugkomst op 30 september 2019 zouden jullie dan opnieuw problemen gekend hebben (CGVS xxx, p.10 en 15). Dat jullie gedurende die maanden geen problemen kenden, en de dag van de terugkomst van uw vrouw wel, is wel erg toevallig. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u de telefoon opnam, een persoon hoorde die zei dat ze eisten dat u renta zou betalen omdat de zaak goed draaide, en dat u dan meteen aflegde (CGVS xxx, p.10 en 15-16; CGVS xxxB, p.9-10). Uw vrouw verklaarde echter dat ze aan de telefoon zeiden dat ze wisten dat zij in het buitenland was geweest en dat jullie vanaf dan renta zouden moeten betalen (CGVS xxxB, p.10). Dergelijke inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Wat het incident dd. 3 november 2019 betreft, waarbij er zou zijn geschoten, stelt het CGVS vast dat jullie daar weinig overtuigende verklaringen over afleggen. Het doet ten eerste verbazen dat de bendeleden opeens zo gewelddadig zouden optreden. Terwijl ze jullie aanvankelijk gewoon in het oog hielden en kwamen vragen naar renta, zouden er die dag ineens schoten zijn gelost op u en uw gezin (CGVS xxx, p.10-11 en 17; CGVS xxxB, p.12 en 15-16). Het CGVS ziet niet in waarom de bende dusdanig zou hebben gehandeld. Ze hadden namelijk eind oktober 2019 aangegeven dat jullie pas tegen 25 november 2019 de renta moesten betalen (CGVS xxx, p.16; CGVS xxxB, p.12), wat zou betekenen dat jullie nog weken de tijd hadden om aan die eis te voldoen. Ten tweede is het opmerkelijk dat de persoon die dag zo onvoorbereid zou optreden indien hij jullie werkelijk zou willen vermoorden. Hij zette zich aan de overkant van een drukke straat en dan bleek dat hij slechts vier kogels in zijn revolver had of niet meer kon verder schieten (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12 en 15-16). Dat geen van jullie geraakt werd, wijten jullie dan weer aan het feit dat deze persoon aan de overkant van jullie straat stond (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12). Het is merkwaardig dat deze belager, indien hij u werkelijk zou willen raken, zich aan de overkant van de straat zou positioneren, waar nog veel wagens doorreden, om dan te schieten en op te merken dat hij maar vier kogels in zijn revolver had. Ook jullie handelingen na het schietincident van 3 november 2019 doen verbazen. Zo besloten jullie een uur na het incident jullie twee kinderen alleen thuis te laten om de vriendin van jullie dochter terug naar huis te brengen en om een klacht te gaan indienen (CGVS xxx, p.11 en 17; CGVS xxxB, p.12 en 16). Het valt logischerwijze niet te begrijpen waarom jullie de kinderen alleen zouden laten in het huis dat even daarvoor nog onder vuur lag. Uw vrouw verklaarde bovendien dat ze eigenlijk geen klacht wou indienen wegens de corruptie bij de politie (CGVS xxxB, p.12). Dat jullie dan besloten om de kinderen alleen te laten in het huis, onder meer om een volgens uw vrouw zinloze klacht in te dienen, is niet aannemelijk. Dat u uw jonge kinderen op deze manier zou hebben blootgesteld aan de bende, is opnieuw niet aannemelijk. Wat die zogezegde klacht betreft, merkt het CGVS bovendien op dat u geen bewijs neerlegt voor het indienen van de klacht, niet van de klacht ingediend op 3 november 2019 in de avond, noch van de

klacht die u op 4 november 2019 zou hebben neergelegd (CGVS xxx, p.17). U verklaart dat ze een code gaven, omdat het een poging tot moord betrof (CGVS xxx, p.17). Dergelijke verklaring is niet afdoende. Mocht u de autoriteiten hebben ingelicht van deze zaken, dan zou u daarvan ongetwijfeld enig bewijs kunnen voorleggen.

Verder doet de handelswijze van de bendeleden na het incident op 3 november 2019 de wenkbrauwen fronsen. Na deze poging tot moord kenden jullie gedurende bijna twee weken geen problemen meer (CGVS xxx, p.17; CGVS xxxB, p.15), tot het incident op 15 november 2019 (CGVS xxx, p.12; CGVS xxxB, p.14-15). Op 15 november 2019 zouden twee gewapende mannen jullie zaak binnen zijn gekomen. Opnieuw bleef het bij een waarschuwing (CGVS xxx, p.12 en 17; CGVS xxxB, p.8 en 13) en kregen jullie nogmaals een termijn om de dan wel verhoogde renta te betalen (CGVS xxxB, p.13 en 17). Ze zouden jullie bedreigd hebben en de link met het incident op 3 november 2019 gemaakt hebben (CGVS xxx, p.12 en 17). Ze dachten dat jullie het wel zouden snappen na dit incident en bedreigden hierbij jullie kinderen (CGVS xxx, p.12 en 17; CGVS xxxB, p.13). Indien de bendeleden jullie werkelijk wilden vermoorden op 3 november 2019, valt het niet te begrijpen waarom ze in de dagen daarna én tijdens de confrontatie van 15 november 2019 niet zouden overgaan tot de daad. Het is opmerkelijk dat ze dan nog eens zouden wachten tot 25 november 2019 om de renta te komen ophalen (CGVS xxx, p.11-12; CGVS xxxB, p.11). Dat de bendeleden jullie zoveel kansen geven, is niet aannemelijk en doet daarom ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit andere verklaringen blijkt dan weer dat jullie houding sinds het eerste incident van 15 maart 2019 tot jullie vertrek uit El Salvador op 24 november 2019 niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Waar uw vrouw eerst zegt dat ze niet wist hoe serieus de situatie was met de bendeleden in Metapan, getuigt ze tegelijk over twee vrienden die vermoord waren door de bendeleden omdat ze de renta niet meer konden betalen (CGVS xxxB, p.14). Het is opmerkelijk dat jullie na dergelijke bedreigingen dan toch steeds zijn blijven werken. Tot en met 20 november 2019 bleven jullie de pupuseria zaak openhouden (CGVS xxx, p.18; CGVS xxxB, p.8 en 13). Jullie geven aan dat jullie dit deden om zeker niet de aandacht te vestigen op jullie nakende vertrek (CGVS xxx, p.15, 16-17 en 18; CGVS xxxB, p.8). Echter stelt het CGVS vast dat jullie die beslissing om te vertrekken pas namen in november 2019, na een tweede verhuis en heropstart van de pupuseria. Dat jullie steeds het risico namen om de zaak open te houden, net de plek waar jullie steeds problemen kenden met de bendeleden, doet verder afbreuk aan jullie beweerde vrees voor de bendeleden. Zo bleef ook uw man werken tot enkele dagen voor jullie gevlucht zijn uit El Salvador (CGVS xxx, p.7; CGVS xxxB, p.5-6), en gingen de kinderen naar school tot 15 november 2019 (CGVS xxx, p.6, 12 en 17; CGVS xxxB, p.6 en 13). Ook uw dochter bleef nog naar het orkest gaan tot diezelfde maand (CGVS xxxB, p.6). Zelfs na het incident van 15 november 2019, waarbij jullie nogmaals met wapens werden bedreigd, namen jullie geen maatregelen om jullie veilig te stellen. Pas op 20 november 2019, meer dan twee weken na de beschieting van jullie huis, namen jullie de beslissing om jullie woonplaats te verlaten en in de dagen voor jullie vertrek op 24 november 2019 bij een vriendin in Santa Tecla te verblijven (CGVS xxx, p.15; CGVS xxxB, p.8 en 14). Deze houding ondermijnt opnieuw het geloof in de door jullie aangehaalde problemen .

Bovendien bleven jullie op reis gaan in de periode vanaf het eerste incident tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Zo kwam een vriend uit de Verenigde Staten naar El Salvador om met jullie naar Guatemala te reizen (CGVS xxx, p.8; CGVS xxxB, p.9). Verder ging uw vrouw van 23 juli tot en met 30 september 2019 op reis. Uw vrouw ging een vriend bezoeken in Duitsland, van wie ze de reis cadeau had gekregen (CGVS xxx, p.13 en 15; CGVS xxxB, p.9). Het is opmerkelijk dat uw vrouw deze lange reis zou doen terwijl uw gezin problemen kende met de bendeleden. Nochtans geven jullie zelf aan dat jullie zich vanaf midden april al niet meer op jullie gemak voelden, want het was ondertussen al meerdere keren gebeurd dat de bendeleden langskwamen (CGVS xxxB, p.11). Daarbij kan men ook stellen dat het wel zeer toevallig is dat jullie geen problemen ondervonden met de bendeleden, maar dan op 30 september 2019, de dag dat uw vrouw terugkomt van haar reis uit het buitenland, plots een telefoontje kregen (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12). Voorts gingen jullie op 30 oktober 2019 op en af naar Guatemala om naar een terrein te kijken, zonder aan te geven waarom jullie dat juist gingen doen en waarom jullie dit risico namen (CGVS xxx, p.9 en 16; CGVS xxxB, p.10). Tot slot maakten jullie ook nog een trip naar een lagune in El Salvador in de week voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS xxx, p.6). Indien jullie werkelijk zouden moeten vluchten uit jullie land van herkomst omwille van de beweerde problemen met de bendeleden, is het opmerkelijk dat jullie doorheen het land bleven reizen.

Nog andere zaken bevestigen dat aan jullie beweerde problemen niet het minste geloof kan worden gehecht . Zo wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw familie niet bepaald haast hadden om jullie land van herkomst te ontvluchten. Toen jullie vliegtickets wilden boeken op 4 november 2019, bleken eerdere vluchten duurder, dus jullie zochten de goedkoopste vliegtickets (CGVS xxx, p.8; CGVS xxxB, p.9). Uw vrouw geeft aan dat het noodzakelijk was om snel het huis en ook het land te verlaten, en dat de vriend in Verenigde Staten dan ook onmiddellijk de vliegtickets voor jullie kocht (CGVS xxx, p.8;

CGVS xxxB, p.9 en 13). Het is opmerkelijk dat jullie dan toch kiezen voor de goedkoopste optie en pas een vlucht namen op 24 november 2019. Indien jullie werkelijk de benedeleden vreesden, moge men verwachten dat jullie de eerst beschikbare vlucht zouden laten boeken.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdiseerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Tot slot leggen jullie ook een attest voor waarin een psycholoog melding maakt van jullie psychologische problemen. Echter blijkt hieruit niet dat u niet in staat kan worden geacht op een volwaardige manier deel te nemen aan de asielprocedure. Het psychologisch attest van jullie psycholoog bevestigt dat jullie psychologische problemen hebben maar kan niet worden weerhouden als bewijs voor de problemen die u in El Salvador zou hebben gekend. Een arts of psycholoog kan een uitspraak doen over psychische dan wel fysieke letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitend geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Deze persoon kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënten – jullie dus – hem of haar aanreiken. Dat jullie psycholoog in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met uw problemen in El Salvador betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. In verband met de e-mails die het CGVS op 29 april 2021 van jullie ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS op 19 april 2021, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“El Salvador gang violence ms 13 nation held hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker heeft, samen met zijn gezin, El Salvador verlaten nadat zij sinds maart 2019 verschillende keren werden afgeperst door bendeleden teneinde *renta* te betalen omwille van het uitbaten van een handelszaak (*“pupuseria”*).

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) aan verzoeker kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen van afpersing door bendeleden sinds maart 2019 vermits (1) het opmerkelijk is dat de bendeleden het bedrag van de *renta* onmiddellijk verviervoudigden, ook al betaalden verzoeker en zijn vrouw de eerste maand keurig de *renta* die men voor hun zaak was komen vragen, (2) het merkwaardig is dat verzoeker en zijn vrouw onmiddellijk de beslissing namen te verhuizen – overigens op slechts zo'n drie kilometer van hun initiële woning naar Jardines de Metapan – en het daarbij opvallend is dat zij op het nieuwe adres een identieke handelszaak begonnen, dat zij nadat zij opnieuw werden opgespoord door bendeleden opnieuw besloten te verhuizen maar nog steeds binnen dezelfde stad (Calle Las Parechas) en daarbij dachten te ontsnappen aan hun problemen met de bende is niet aannemelijk, te meer daar verzoekers op dit nieuwe adres opnieuw eenzelfde handelszaak (*pupuseria*) zouden zijn begonnen. Dat verzoeker en zijn vrouw teneinde aan hun problemen te ontsnappen die verband hielden met *renta* die zij verschuldigd waren voor het uitbaten van hun handelszaak, binnen dezelfde stad

verhuisden en telkens weer een identieke handelszaak openden, is bijgevolg allerminst geloofwaardig, (3) het evenmin geloofwaardig is dat de bendeleden verzoeker en zijn vrouw na een week meteen zouden hebben gevonden in Jardines de Metapan, maar zij gedurende vijf maanden geen problemen zouden hebben gekend in Calle Las Parechas, nu deze plaatsen niet ver van elkaar lagen en zij steeds in dezelfde stad bleven, (4) het bovendien ongeloofwaardig is dat verzoekers vrouw zelfs gewoon op vakantie ging gedurende meer dan twee maanden en het in dit verband wel erg toevallig is dat de problemen opnieuw begonnen op de dag van haar terugkomst in het land, (5) verzoeker en zijn vrouw overigens inconsistente verklaringen afleggen over wat er op de dag van haar terugkomst via de telefoon al dan niet geëist zou zijn geweest in verband met *renta*, (6) verzoeker en zijn vrouw over het incident d.d. 3 november 2019 evenmin overtuigende verklaringen afleggen nu het doet verbazen dat de bendeleden daarbij plots zo gewelddadig zouden optreden (meer bepaald door schoten op hen te lossen), te meer daar verzoeker en zijn vrouw nog een termijn hadden tot 25 november 2019 om de *renta* te betalen en het ook opmerkelijk is dat de persoon die hen toen onder vuur zou hebben genomen dermate onvoorbereid zou optreden indien hij verzoeker en zijn gezin werkelijk zou hebben willen vermoorden, (7) de handelingen van verzoeker en zijn familie na het incident van 3 november 2019 niet aannemelijk overkomen waar zij een uur na het (schiet)incident zouden hebben besloten om hun twee kinderen alleen thuis te laten om de vriendin van hun dochter terug naar huis te brengen en om een klacht te gaan indienen, (8) verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neerlegt in verband met die zogenaamde klachten die zouden zijn ingediend na het incident op 3 november, (9) de handelwijze van de bendeleden na het incident op 3 november 2019 de wenkbrauwen doet fronsen, nu verzoeker en zijn vrouw op 15 november 2019 opnieuw slechts een waarschuwing en een nieuwe termijn kregen om de dan wel verhoogde *renta* te betalen, hetgeen niet aannemelijk is zo de bendeleden verzoekers familie op 3 november daadwerkelijk zouden hebben willen vermoorden, (10) de houding van verzoeker en zijn gezin sinds het eerste incident van 15 maart 2019 tot hun vertrek uit El Salvador op 24 november 2019 evenmin getuigt van een vrees voor vervolging door bendeleden: tot 20 november 2019 bleven zij een *pupuseria*-zaak openhouden, tot enkele dagen voor hun vlucht bleef verzoeker werken als vrachtwagenchauffeur, de kinderen bleven naar school gaan tot 15 november, verzoekers dochter bleef naar het orkest gaan die maand en verzoeker en zijn vrouw namen na het incident van 15 november niet onmiddellijk maatregelen om zichzelf veilig te stellen, (11) dat verzoeker en zijn gezin bovendien op reis bleven gaan vanaf het eerste incident tot aan hun vertrek uit El Salvador doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en (12) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie niet bepaald haast hadden om het land van herkomst te ontvluchten; (iii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald en (iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen, meer bepaald de bedreigingen vanwege bendeleden sinds maart 2019, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.3.5. Vooreerst considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

"(...) Jullie verklaren dat de 15de dag en de 30ste of 31ste dag van de maand belangrijk zijn omdat werknemers in El Salvador op deze dagen uitbetaald worden en de bendeleden plannen hun bezoeken

op die dagen (CGVS xxx, p.11). Aldus betaalde u eind maart 100 dollar na de eerste bedreiging van 15 maart 2019 (CGVS xxx, p.3 en 10 en 13-14; CGVS xxxB, p.11). Op 15 april 2019 kwam men dan opnieuw renta eisen, deze keer bedroeg de renta 500 dollar (CGVS xxx, p.10 en 14; CGVS xxxB, p.11). Het is opmerkelijk dat dit bedrag meteen verviervoudigd werd, ook al betaalden jullie de eerste maand keurig de renta die men voor jullie zaak was komen vragen.”

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal twijfelt aan de plotse verhoging, nu de door hem bijgebrachte rapporten nochtans niets expliciet vermelden over de hoogte van de afpersingen en hoe deze wordt berekend. Verzoeker citeert uit de COI Focus “*El Salvador – Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 waaruit blijkt dat per week twee bedrijven sluiten die het slachtoffer zijn van afpersing en meent dat dit moeilijk valt in te zien “*mocht de hoogte van de afpersingssom keer op keer rekening houden met de draagkracht van het bedrijf in kwestie*”. Hij refereert verder aan een passage uit het artikel “*Competition for Extortion: Evidence from 50,000 Extortion Payments in El Salvador*” van Promarket van 30 maart 2021 waarin wordt geconcludeerd dat het, door een gebrek aan rapportage van gevallen van afpersing, moeilijk is om een begrip te krijgen van de wijze waarop afpersing door georganiseerde bendes werkt en er in het bijzonder weinig bewijs is van hoe onder meer afpersingsbedragen worden bepaald. Verzoeker besluit dat het dan ook bijzonder eigenaardig is dat de verwerende partij zich wel een mening meent te kunnen vormen hieromtrent.

De Raad wijst er in dit verband op dat in de bestreden beslissing geenszins uitspraken worden gedaan over de precieze hoogte van afpersingsbedragen die “normalerwijze” zouden worden geëist door gewapende bendes. Desalniettemin merkt de commissaris-generaal pertinent op dat het opvallend is dat, hoewel verzoeker en zijn vrouw de *renta* van 100 dollar correct en tijdig betaalden, de initieel gevraagde som plots verviervoudigd werd. Te dezen dient te worden benadrukt dat ook rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, zijn verzoekers verklaringen (alsook de verklaringen van verzoekers vrouw) niet geloofwaardig over de diverse incidenten die zij zouden hebben meegemaakt met bendeleden, alsook kan hun gedrag bezwaarlijk getuigen van een verregaande vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo wordt in de bestreden beslissing immers verder nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Bovendien besloten jullie, na deze eis van de bendeleden, om meteen de grote stap te zetten om te verhuizen naar Jardines de Metapan, dat overigens slechts op zo’n drie kilometer gelegen is van El Calvario (CGVS xxx, p.10 en 14; CGVS xxxB, p.11). Het is niet alleen merkwaardig dat jullie onmiddellijk de beslissing namen te verhuizen, eveneens opmerkelijk is dat jullie op het nieuwe adres een identieke handelszaak begonnen. Nochtans lijkt het logisch dat dergelijke handel, waarbij u etenswaren verkocht op straat, niet lang onopgemerkt blijft, zeker niet voor eventuele bendes die de regio controleren. Dat u zo zou hebben gehandeld, komt dan ook bijzonder ongeloofwaardig over. Daar zouden de bendeleden jullie overigens meteen opgespoord hebben, u zag namelijk dat enkele jongeren op hun fiets de zaak ‘omsingelden’ (CGVS xxx, p. 10; CGVS xxxB, p.11). U verklaart dat ze om de hoek van de zaak stonden, dat ze afdaalden en dan terugkwamen en dat ze een afwachtende houding hadden (CGVS xxx, p.14 en 15; CGVS xxxB, p.11). Jullie besloten daarop meteen terug te verhuizen, deze keer naar Calle Las Parechas, dat in het centrum van Metapan gelegen is (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). Uw vrouw geeft aan dat jullie deze keer heel wat verder verhuisden, maar jullie bleven nog altijd in dezelfde stad wonen (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). Het is niet aannemelijk dat jullie zouden hebben gemeend dat zo’n verhuis jullie problemen met een bende zou hebben opgelost. Bovendien kan worden opgemerkt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat jullie ook op dit nieuwe adres een pupuseria zouden zijn begonnen (CGVS xxx, p.10), daar waar het openen van dergelijke handelszaak jullie eerder al twee keer in de problemen bracht. Jullie verklaringen weten niet te overtuigen en doen afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.”

Verzoeker wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat hij intern getracht heeft zijn problemen op te lossen. Hij verduidelijkt dat Jardines de Metapan op de grens van de stad met het platteland ligt waar het gevaarlijker is dan in het centrum. Hij meende dan ook dat een verhuis, weg van deze rand, voor meer veiligheid zou zorgen, waartoe hij citeert uit zijn verklaringen over de situatie met bendeleden in El Calvario. De Raad merkt te dezen op dat verzoeker met het betoog in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bijbrengt om te verklaren waarom hij en zijn vrouw vrijwel onmiddellijk na hun verhuizingen binnen dezelfde stad waarin zij problemen kenden met bendeleden besloten om hun handelszaak opnieuw uit te baten. Immers zou het uitbaten van hun handelszaak – die zij overigens uitbatten naast verzoekers werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur (administratief dossier, notities

van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7) – hen volgens verzoekers verklaringen al tot tweemaal toe in de problemen hebben gebracht. Dat verzoeker dacht dat een verhuis weg van de rand maar nog steeds binnen Metapan hun problemen zou oplossen, klemt met zijn verklaringen dat er een toename was van de aanwezigheid van bendeleden binnen Metapan sinds de burgemeester werd opgepakt voor einde 2018, zonder dat hij hierbij een onderscheid maakt tussen bepaalde wijken of gebieden binnen de stad (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 5).

Verzoeker vervolgt nog dat de commissaris-generaal volledig stil blijft over wat hij dan wel van een *“normaal persoon in dezelfde situatie verwacht”* en hekelt dat deze er volledig aan voorbij gaat dat verhuizen op zich al niet evident is en al helemaal niet naar de andere kant van het land. Hij meent tevens dat de commissaris-generaal geen inlevingsvermogen vertoont voor iemand die tot de (lagere) middenklasse behoort en een *“dagelijkse strijd om den brode dient te voeren”*. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Daarnaast brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker nog betreurt dat de commissaris-generaal *“allerlei intentieprocessen”* maakt, doch hem tijdens het persoonlijk onderhoud hiermee niet heeft geconfronteerd, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht: *“Ook het vervolg van de feiten weet niet te overtuigen. Waar de bendeleden jullie na een week meteen gevonden zouden hebben in Jardines de Metapan, kenden jullie gedurende vijf maanden geen problemen in Calle Las Parechas (CGVS xxx, p.10; CGVS xxxB, p.11). Jullie verhuisden dan wel naar andere plaatsen, maar deze plaatsen lagen niet ver van elkaar en steeds in dezelfde stad (CGVS xxx, p.3 en 15; CGVS xxxB, p.15). In tussentijd ging uw vrouw zelfs gewoon op vakantie gedurende meer dan twee maanden, wat toch eerder lijkt te wijzen op een zekere zorgeloosheid. De dag van haar terugkomst op 30 september 2019 zouden jullie dan opnieuw problemen gekend hebben (CGVS xxx, p.10 en 15). Dat jullie gedurende die maanden geen problemen kenden, en de dag van de terugkomst van uw vrouw wel, is wel erg toevallig. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u de telefoon opnam, een persoon hoorde die zei dat ze eisten dat u renta zou betalen omdat de zaak goed draaide, en dat u dan meteen aflegde (CGVS xxx, p.10 en 15-16; CGVS xxxB, p.9-10). Uw vrouw verklaarde echter dat ze aan de telefoon zeiden dat ze wisten dat zij in het buitenland was geweest en dat jullie vanaf dan renta zouden moeten betalen (CGVS xxxB, p.10). Dergelijke inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift herneemt dat zijn vrouw eerst naar Guatemala en later naar Duitsland reisde en hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn vrouw waar zij verklaart dat zij de reis cadeau kreeg van een vriend in 2018, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden van hun verklaringen, waarmee hij geenszins een valabel argument aanbrengt om de vaststelling dat dit reizen de door hem aangevoerde vrees voor vervolging ondermijnt, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt evenmin enig verweer bij ten aanzien van de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de bedreigingen na al die maanden opnieuw gestart zouden zijn net op de dag van de terugkeer van zijn vrouw.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet geconfronteerd werd met de zogenaamde inconsistente/tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw hoewel dit nochtans bepaald wordt door artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, kan evenmin overtuigen. Zoals hoger reeds werd opgemerkt belet voormeld artikel niet dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker niet werd geconfronteerd. Verzoeker heeft bovendien de mogelijkheid gehad om op deze vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren middels het verzoekschrift, hetgeen hij ook deed. Dat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat zijn vrouw verkeerd begrepen werd, dat zij bedoelde dat zij vermoedde dat haar echtgenoot werd opgebeld omdat zij in het buitenland was geweest maar dit niet effectief zo werd gezegd, kan niet gevolgd worden. Verzoekers vrouw verklaart op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers expliciet: *“Ja, de dag dat ik terugkeerde heeft mijn man een telefoontje ontvangen. Ze zeiden dat zij wisten dat ik in het buitenland geweest was, en dat er vanaf dan renta betaald moest worden. Zij noemen dat renta die afpersing dat betaald moet worden.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 10). Verzoeker slaagt er dan ook niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

2.3.3.6. Uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat hij verklaarde dat er op 3 november een schietincident plaatsvond toen zijn vrouw de vriendin van hun dochter weer naar huis wilde brengen. Er zou daarbij een man aan de overkant van het straat een revolver op hen hebben gericht en een schot hebben gelost. Verzoekers vrouw, hun dochter en diens vriendin zouden opnieuw terug naar het huis zijn gekeerd. Verzoeker verklaart naar buiten te zijn gaan kijken, waarop nog drie schoten volgden. Na deze vier schoten zou de revolver niet meer zijn afgegaan toen de man opnieuw een schot wilde lossen en zou hij vervolgens zijn gevlucht in zijn wagen. Verzoeker en zijn gezin deden hierop alle lichten uit in het huis en een kwartier later werd er geklopt door de burens die vroegen of alles in orde was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10-11).

Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden op dat ogenblik dermate gewelddadig zouden optreden. Verzoeker en zijn vrouw hadden immers tot 25 november 2019 gekregen om de verhoogde *renta* te betalen, wat zou betekenen dat zij dus nog enkele weken de tijd hadden om aan die eis te voldoen. Dat de bendeleden in die context van gewoon in het oog houden en vragen om *renta* zouden overgaan tot een moordpoging op verzoeker en zijn gezin, is dan ook onwaarschijnlijk. Te meer nu zij na dit voorgehouden ernstig incident opnieuw zouden overgaan tot het eisen van *renta* en het toestaan van een termijn voor de betaling ervan. De argumentatie in het verzoekschrift *“Het wordt kennelijk hoog tijd dat de bendeleden de verwerende partij eens om advies komen vragen over hoe zij redelijkerwijze dienen op te treden”* houdt het bekritisieren en tegenspreken in van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen. Ook met zijn betoog dat hij en zijn vrouw ervan uitgaan dat de bende hen heeft willen intimideren en onder druk zetten en wilde aantonen dat het menens was, waarbij zij niet verder komen dat het uiten van losse beweringen, kan verzoeker niet overtuigen. Zo verzoeker daarnaast nog verwijst naar algemene landeninformatie, moet worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïntimidat of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt als volgt: *“Ten tweede is het opmerkelijk dat de persoon die dag zo onvoorbereid zou optreden indien hij jullie werkelijk zou willen vermoorden. Hij zette zich aan de overkant van een drukke straat en dan bleek dat hij slechts vier kogels in zijn revolver had of niet meer kon verder schieten (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12 en 15-16). Dat geen van jullie geraakt werd, wijten jullie dan weer aan het feit dat deze persoon aan de*

overkant van jullie straat stond (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12). Het is merkwaardig dat deze belager, indien hij u werkelijk zou willen raken, zich aan de overkant van de straat zou positioneren, waar nog veel wagens doorreden, om dan te schieten en op te merken dat hij maar vier kogels in zijn revolver had."

Verzoeker brengt geen enkel concreet verweer bij tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast doen verzoekers handelingen en deze van zijn echtgenote na het vermeende schietincident op 3 november 2019 eveneens afbreuk aan de door hen geschetste vrees voor vervolging. Verzoeker verklaart dat hij een uur na het incident besloot om samen met zijn vrouw de vriendin van hun dochter terug naar huis te brengen en om een klacht te gaan indienen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, verzoeker, p. 11 en 17 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 12 en 16). De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoeker en zijn vrouw hun twee kinderen alleen in een huis zouden laten dat net daarvoor onder vuur was genomen door een bendelid, waarvan verzoeker zelf verklaart dat het "menens" was. De oplopende incidenten met de bendeleden indachtig, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker en zijn vrouw hun kinderen zomaar zouden achterlaten, zelfs niet wanneer de buurvrouw "een oogje in het zeil" hield. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en zij de nodige voorzorgsmaatregelen zouden nemen teneinde hun kinderen te beschermen. Het door verzoeker geschetste gedrag kan gelet op de voormelde context van toenemende incidenten met de bendeleden bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. De argumentatie in het verzoekschrift die zich opnieuw beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vermag hieraan allerminst afbreuk te doen.

Verzoeker geeft verder in zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal aan dat hij aangifte ging doen bij de politie, dat de politieagent die verzoeker en zijn vrouw hielp, vaststelde dat hij knallen had gehoord maar dat ze niet ter plaatse waren gegaan aangezien er niet gebeld werd naar het politiekantoor. De politieagent kon hen niet helpen en zou verzoeker en zijn vrouw hebben doorverwezen naar een andere persoon, aldus verzoeker. Deze laatste persoon zou hebben gevraagd om alles te vertellen maar zou achteraf hebben vermeld dat hij niets kon doen aangezien het niet binnen zijn bevoegdheid was. Hij zou verzoeker een naam en een nummer hebben gegeven om elders aangifte te gaan doen. Op 4 november 2019 zou verzoeker naar de plaats zijn gegaan die de politieagent de dag ervoor had vernoemd en werden zijn verklaringen opnieuw afgenomen. Verzoeker zou zijn voorgesteld aan een detective die hem de code 273 gaf om contact te houden. Hoewel verzoeker en zijn vrouw naderhand zouden hebben besloten om naar België te vluchten, zouden zij de zaak hebben open gehouden zodat de bendeleden niet zouden doorhebben dat zij gingen vluchten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 11 en 17). Er dient evenwel met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met deze klachten. Hoewel verzoeker verklaart dat hem een code werd gegeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op een of andere wijze minstens een begin van bewijs zou kunnen voorleggen van zijn diverse contacten met de politie in dit verband. In het verzoekschrift hekelt verzoeker deze overweging en citeert hij uit het rapport "El Salvador: Procedures for reporting a crime and obtaining a copy of a police report; whether a copy of a police report can be obtained by a person who is outside the country or by a third person" van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 september 2015. Verzoeker besluit hieruit dat het niet onlogisch is dat hij enkel een code kreeg en geen kopie kan voorleggen zolang er geen effectieve strafrechtelijke procedure is opgestart. Uit de door verzoeker geciteerde informatie komt echter naar voor dat het wel degelijk mogelijk is om een kopie, of minstens een samenvatting, te verkrijgen van een politieverslag en dit zelfs vooraleer er een strafrechtelijke procedure plaatsvindt. Ook blijkt uit bronnen dat een persoon een aanvraag tot kopie van een politieverslag kan indienen vanuit het buitenland door middel van een volmacht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om een (begin van) bewijs te verkrijgen in verband met de door hem ingediende klachten, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Minstens moet worden vastgesteld dat verzoekers gebrek aan inspanningen om de bewijsstukken hiervan te verkrijgen, terwijl van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, de door hem voorgehouden vrees voor vervolging relativeert.

2.3.3.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts nog terecht: "Verder doet de handelswijze van de bendeleden na het incident op 3 november 2019 de wenkbrauwen fronsen. Na deze poging tot moord kenden jullie gedurende bijna twee weken geen

problemen meer (CGVS xxx, p.17; CGVS xxxB, p.15), tot het incident op 15 november 2019 (CGVS xxx, p.12; CGVS xxxB, p.14-15). Op 15 november 2019 zouden twee gewapende mannen jullie zaak binnen zijn gekomen. Opnieuw bleef het bij een waarschuwing (CGVS xxx, p.12 en 17; CGVS xxxB, p.8 en 13) en kregen jullie nogmaals een termijn om de dan wel verhoogde renta te betalen (CGVS xxxB, p.13 en 17). Ze zouden jullie bedreigd hebben en de link met het incident op 3 november 2019 gemaakt hebben (CGVS xxx, p.12 en 17). Ze dachten dat jullie het wel zouden snappen na dit incident en bedreigden hierbij jullie kinderen (CGVS xxx, p.12 en 17; CGVS xxxB, p.13). Indien de bendeleden jullie werkelijk wilden vermoorden op 3 november 2019, valt het niet te begrijpen waarom ze in de dagen daarna én tijdens de confrontatie van 15 november 2019 niet zouden overgaan tot de daad. Het is opmerkelijk dat ze dan nog eens zouden wachten tot 25 november 2019 om de renta te komen ophalen (CGVS xxx, p.11-12; CGVS xxxB, p.11). Dat de bendeleden jullie zoveel kansen geven, is niet aannemelijk en doet daarom ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich opnieuw verliest in hypothesen en speculaties. Hij vervolgt dat het nu trouwens de commissaris-generaal is die ervan uitgaat dat het incident op 3 november 2019 de bedoeling had om verzoeker en zijn vrouw te vermoorden, terwijl hij eerder in de beslissing hieromtrent twijfels uitte. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zich in dit verband heeft gebaseerd op verzoekers verklaringen voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Het is dan ook niet ernstig te betogen dat de commissaris-generaal enkel hypothesen en speculaties zou hanteren, wanneer deze zich stoelt op verzoekers eigen verklaringen bij zijn beoordeling. Zoals hoger reeds werd opgemerkt komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht, waar hij *in casu* evenwel niet in slaagt. Ook brengt verzoeker te dezen evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming niet op objectieve wijze zou hebben behandeld. Zoals hoger reeds aangestipt zijn ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift nog dat het enige wat hij kan zeggen is dat de bendeleden uit waren op geld en daarvoor bedreigingen en geweld niet schuwden. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeker met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het louter poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.3.8. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder nog bij waar deze overweegt dat ook de houding van verzoeker en zijn gezin na de beweerde aanvaringen met bendeleden tot aan het ogenblik van hun vertrek uit El Salvador, niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Uit andere verklaringen blijkt dan weer dat jullie houding sinds het eerste incident van 15 maart 2019 tot jullie vertrek uit El Salvador op 24 november 2019 niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Waar uw vrouw eerst zegt dat ze niet wist hoe serieus de situatie was met de bendeleden in Metapan, getuigt ze tegelijk over twee vrienden die vermoord waren door de bendeleden omdat ze de renta niet meer konden betalen (CGVS xxxB, p.14). Het is opmerkelijk dat jullie na dergelijke bedreigingen dan toch steeds zijn blijven werken. Tot en met 20 november 2019 bleven jullie de pupuseria zaak openhouden (CGVS xxx, p.18; CGVS xxxB, p.8 en 13). Jullie geven aan dat jullie dit deden om zeker niet de aandacht te vestigen op jullie nakende vertrek (CGVS xxx, p.15, 16-17 en 18; CGVS xxxB, p.8). Echter stelt het CGVS vast dat jullie die beslissing om te vertrekken pas namen in november 2019, na een tweede verhuis en heropstart van de pupuseria. Dat jullie steeds het risico namen om de zaak open te houden, net de plek waar jullie steeds problemen kenden met de bendeleden, doet verder afbreuk aan jullie beweerde vrees voor de bendeleden. Zo bleef ook uw man werken tot enkele dagen voor jullie gevlucht zijn uit El Salvador (CGVS xxx, p.7; CGVS xxxB, p.5-6), en gingen de kinderen naar school tot 15 november 2019 (CGVS xxx, p.6, 12 en 17; CGVS xxxB, p.6 en 13). Ook uw dochter bleef nog naar het orkest gaan tot diezelfde maand (CGVS xxxB, p.6). Zelfs na het incident van 15 november 2019, waarbij jullie nogmaals met wapens werden bedreigd, namen jullie geen maatregelen om jullie veilig te stellen. Pas op 20 november 2019, meer dan twee weken na de beschieting van jullie huis, namen jullie de beslissing om jullie woonplaats te verlaten en in de dagen voor jullie vertrek op 24 november 2019 bij een vriendin in Santa Tecla te verblijven (CGVS xxx, p.15;

CGVS xxxB, p.8 en 14). Deze houding ondermijnt opnieuw het geloof in de door jullie aangehaalde problemen.

Bovendien bleven jullie op reis gaan in de periode vanaf het eerste incident tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Zo kwam een vriend uit de Verenigde Staten naar El Salvador om met jullie naar Guatemala te reizen (CGVS xxx, p.8; CGVS xxxB, p.9). Verder ging uw vrouw van 23 juli tot en met 30 september 2019 op reis. Uw vrouw ging een vriend bezoeken in Duitsland, van wie ze de reis cadeau had gekregen (CGVS xxx, p.13 en 15; CGVS xxxB, p.9). Het is opmerkelijk dat uw vrouw deze lange reis zou doen terwijl uw gezin problemen kende met de bendeleden. Nochtans geven jullie zelf aan dat jullie zich vanaf midden april al niet meer op jullie gemak voelden, want het was ondertussen al meerdere keren gebeurd dat de bendeleden langskwamen (CGVS xxxB, p.11). Daarbij kan men ook stellen dat het wel zeer toevallig is dat jullie geen problemen ondervonden met de bendeleden, maar dan op 30 september 2019, de dag dat uw vrouw terugkomt van haar reis uit het buitenland, plots een telefoontje kregen (CGVS xxx, p.11; CGVS xxxB, p.12). Voorts gingen jullie op 30 oktober 2019 op en af naar Guatemala om naar een terrein te kijken, zonder aan te geven waarom jullie dat juist gingen doen en waarom jullie dit risico namen (CGVS xxx, p.9 en 16; CGVS xxxB, p.10). Tot slot maakten jullie ook nog een trip naar een lagune in El Salvador in de week voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS xxx, p.6). Indien jullie werkelijk zouden moeten vluchten uit jullie land van herkomst omwille van de beweerde problemen met de bendeleden, is het opmerkelijk dat jullie doorheen het land bleven reizen.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat een vlucht niet altijd iets “plots” is, doch wel een proces waarbij diegene die de vlucht neemt tot het besef komt dat er niets anders meer mogelijk is. Verzoeker verduidelijkt dat hij samen met zijn vrouw nog op 30 oktober 2019 naar Guatemala is gegaan om te kijken of ze daar geen veilige plaats konden vinden om te wonen. Verzoeker betreurt dat de verwerende partij *quasi* niets heeft gevraagd hierover, doch hieruit wel verregaande conclusies durft te trekken. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote in dit verband zelf geen melding maken van het feit dat zij naar Guatemala trokken om op zoek te gaan naar een alternatieve woonplaats om aan bedreigingen te ontsnappen. Zo antwoordt verzoekers echtgenote op de vraag wanneer zij eraan dachten om de reis naar Guatemala te plannen, dat het voor hen eigenlijk normaal was om over te steken omdat zij op de grens woonden, dat verzoeker daar regelmatig onderdelen ging aankopen omdat het daar goedkoper was en zij daar gingen kijken naar een terrein dat te koop stond (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 10). Verzoeker zelf verklaart over deze uitstap dat hij samen met zijn vrouw even is weggegaan naar Guatemala en dat hun kinderen in El Salvador bleven waarbij zij naar school bleven gaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10). Hieruit komt geenszins naar voor dat verzoeker en zijn vrouw naar Guatemala afgereisd zouden zijn om een nieuwe woonplaats te vinden om aan de vermeende bedreigingen van bendeleden te ontsnappen. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te sturen en dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt doorheen de administratieve procedure. Verzoeker kan dan ook niet bijgetreden worden in zijn betoog in het verzoekschrift en slaagt er niet in voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker erkent voorts dat hij en zijn familie zich sinds midden april niet meer op hun gemak voelden, maar dat zij hoopten dat de situatie toch nog zou beteren of stabiliseren. Zij hebben dus tot het einde geprobeerd en lang getwijfeld over wanneer nu “*the point-of-no-return*” bereikt was. Verzoeker merkt op dat 3 november 2019, toen hun kinderen bedreigd werden, dit ogenblik uitmaakt. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het poneren van een vrees voor vervolging. Overigens kan worden aangemerkt dat verzoekers bewering als zouden zijn vrouw en hijzelf het incident op 3 november 2019 als doorslaggevende gebeurtenis hebben gezien om het land van herkomst te ontvluchten, niet verzoend worden met hun gedrag na deze gebeurtenis. Zo werd hoger reeds opgemerkt dat het in dat verband niet geloofwaardig is dat zij hun kinderen kort na het vermeende schietincident alleen thuis lieten en bleven hun kinderen ook nog enige tijd school lopen en naar hobby's gaan, hetgeen allerm minst duidt op een ondergedoken bestaan. Ook maakten zij allen nog een uitstap naar de lagune. Aangaande deze uitstap naar de lagune verklaart verzoeker dat dit op slechts vijf minuten van hun huis gelegen was. De Raad merkt evenwel op dat, zelfs zo de lagune op een nabijgelegen plaats zou hebben gelegen, het gedrag van verzoeker en zijn gezin waarbij zij een vrijetijdstripje maakten naar de lagune (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), niet verzoenbaar is met de door hem geschetste vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dan ook ondermijnt.

Verzoeker oppert in het verzoekschrift nog dat zij drie weken na het laatste grote incident gevlucht zijn, waarbij zij de laatste vier dagen ondergedoken geleefd hebben, zodat de door hem geuite vrees niet ernstig in twijfel kan worden getrokken. De Raad merkt evenwel op dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoeker en zijn vrouw daadwerkelijk dit incident op 3 november 2019 hebben ervaren als “*point-of-no-return*”, de vaststelling dat zij nog tot vier dagen voor hun vertrek allerminst een ondergedoken bestaan leidden, de door hem aangevoerde vrees wel degelijk aantast. Dat zij wisten dat de betalingsdatum van de *renta* dichterbij kwam en zij daarom slechts de laatste vier dagen ondergedoken leefden, kan niet overtuigen. De Raad acht het immers allerminst plausibel dat verzoeker en zijn gezin na de vermeende moordpoging aan hun woning op 3 november nog tot 20 november in die woning zouden zijn blijven wonen, verzoeker en zijn echtgenote hun werk nog verderzetten en ook hun kinderen nog naar school bleven gaan tot 15 november 2019. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker en zijn gezin, in de door hem geschetste context van toenemende en steeds gewelddadigere bedreigingen vanwege de bendeleden, voorzorgsmaatregelen zouden treffen. Dat zij dit pas zouden doen vier dagen voor hun vertrek uit El Salvador en geruime tijd na het “laatste grote incident”, ondermijnt dan ook finaal de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Tot slot wordt in dit verband nog bijkomend pertinent opgemerkt: “*Nog andere zaken bevestigen dat aan jullie beweerde problemen niet het minste geloof kan worden gehecht . Zo wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw familie niet bepaald haast hadden om jullie land van herkomst te ontvluchten. Toen jullie vliegtickets wilden boeken op 4 november 2019, bleken eerdere vluchten duurder, dus jullie zochten de goedkoopste vliegtickets (CGVS xxx, p.8; CGVS xxxB, p.9). Uw vrouw geeft aan dat het noodzakelijk was om snel het huis en ook het land te verlaten, en dat de vriend in Verenigde Staten dan ook onmiddellijk de vliegtickets voor jullie kocht (CGVS xxx, p.8; CGVS xxxB, p.9 en 13). Het is opmerkelijk dat jullie dan toch kiezen voor de goedkoopste optie en pas een vlucht namen op 24 november 2019. Indien jullie werkelijk de bendeleden vreesden, moge men verwachten dat jullie de eerst beschikbare vlucht zouden laten boeken.*”

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze overwegingen van de bestreden beslissing, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.3.9. In zoverre verzoeker nog citeert uit de COI Focus “*El Salvador. Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 en oppert dat zijn vrouw en hijzelf voldoen aan meerdere criteria die als risico worden aangemerkt voor personen die het slachtoffer van afpersing kunnen worden – uitbaten van een eigen bedrijf, een “broer” die in de Verenigde Staten woont en de terugkeer van verzoekers echtgenote uit Duitsland op 30 september 2019 – kan worden opgemerkt dat deze bijgebrachte informatie geen afbreuk vermag te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Door nog te verwijzen naar kwetsbare profielen, slaagt verzoeker hier evenmin in. Uit hetgeen voorafgaat volgt immers dat de voorgehouden bedreigingen omwille van het uitbaten van een eigen handelszaak ongeloofwaardig zijn, alsook dat verzoeker en zijn vrouw inconsistente verklaringen afleggen over de bedreigingen die zouden zijn geuit op 30 september 2019 en meer bepaald of deze gelinkt waren aan de terugkeer van verzoekers vrouw uit het buitenland.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 148 102 van 25 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd bovendien geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde problematiek van afpersing vanwege bendeleden geloofwaardig was en dat de commissaris-generaal zijn onderzoek had beperkt tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Dit is in het onderhavig dossier niet het geval nu uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen met bendeleden.

2.3.3.10. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.3.11. Volledigheidshalve – verzoeker heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende met bendeleden omwille van het feit dat hij en zijn echtgenote een eigen handelszaak zouden hebben uitgebaat. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.3.12. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van

de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt in zijn aanvullende nota, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is en van zijn vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET